

LETRA E JAKOBIT

Përshëndetje

1 Jakobi, shërbëtor i Perëndisë dhe i Zotit Jezus, Mesisë, i përshëndet të gjithë anëtarët e popullit të Perëndisë ♦ të shpërndarë nëpër tërë botën ku banojnë si të huaj.

♦ f.fj. [dymbëdhjetë fiset](#).

Besimi dhe dyshimi

²Vëllezër, çmoheni si arsye për gëzim kur të viheni në provë në mënyra të ndryshme. ♦ ³Ju e dini: kur besimi juaj vihet në provë, kjo ju sjell qëndrueshmërinë. ⁴Qëndrueshmëria duhet t'ju sjellë pjekurinë, që të jeni të përsosur dhe të patëmetë në çdo drejtim.

⁵Por, në qoftë se ndokush prej jush nuk e di se ç'duhet të bëjë në një rast të caktuar, t'i lutet Perëndisë për urtësi. ♦♦ Perëndia do t'ia japë, sepse jep me qejf dhe pa fjalë. ⁶Për këtë arsye duhet t'i lutet Perëndisë me besim të plotë dhe pa asnjë dyshim. Kush dyshon, u ngjan valëve të detit, të cilat era i ngre dhe i përplas. ⁷Një njeri i tillë të mos mendojë se do të marrë gjë nga Zoti; ⁸sepse njeriu me dy mendje është i paqëndrueshëm në gjithçka që ndërmerr.

♦ [diçka që e vë besimin tonë në provë, posaçërisht përndjekja](#). ♦♦ [aftësia për të përballuar gjendjen](#).

Varfëria dhe pasuria

(Is 40,6-7)

⁹Kush nga ju është i varfër dhe i shtypur, të jetë krenar që Perëndia do ta ngrejë në nderin më të lartë.

¹⁰Përkundrazi, ai që është i pasur dhe i fuqishëm (në kurriz të të tjerëve), nuk ka asgjë për të pritur, veçse të poshtërohet në mjerim. Ai do të kalojë si një lule në fushë. ¹¹Kur dielli ngrihet në qiell dhe përhap rrezet e tij djegëse, gjethet thahen dhe lulët bien përtokë; mbarë bukuria e tyre zhduket. Kështu, edhe të pasurit do të rrënohen, dhe të gjitha ndërmarrjet e tyre do të marrin fund.

Prejardhja e tundimeve

¹²Secili të gëzohet kur të vihet në provë dhe t'i qëndrojë asaj, sepse Perëndia do t'i japë kurorën e fitimitarit, jetën e përjetshme që u premtoi të gjithë atyre që e duan.

¹³Askush që është i tunduar të mos thotë: «Perëndia më tundon.» Perëndia nuk mund të jetë i tunduar për të keq dhe nuk tundon asnjëri. ¹⁴Janë dëshirat egoiste ato që e joshin dhe e lidhin njeriun. ¹⁵Kur jepet pas tundimit, lakmia e tij mbarset dhe lind mëkatin. E mëkati, kur është rritur, lind vdekjen.

¹⁶Vëllezërit e mi të dashur, mos u mashtroni! ¹⁷Të gjitha dhuratat e mira, dhuratat e përsosura, vijnë nga lart, nga Krijuesi i yjeve. Tek ai nuk ka ndërrim drite dhe errësim. ¹⁸Me vullnetin e tij të lirë ai na e dha jetën e re nëpërmjet fjalës të së Vërtetës, lajmit të mirë, që ta arrijmë krijimin e ri si të parët ndër krijesat e tij.

Dëgjimi dhe zbatimi i fjalës

¹⁹Prandaj, vëllezër të dashur: çdo njeri të jetë i shpejtë për të dëgjuar, por mos të ngutet të flasë, e aq më pak të zemërohet. ²⁰Nën ndikimin e zemërimit, nuk vepron askush sipas vullnetit të Perëndisë. ²¹Prandaj hiqni dorë nga çdo ndyrësi dhe çdo ligësi, dhe fjalën që Perëndia ka mbjellë në ju, pranojeni me plot përvulje, sepse fjala e tij ka fuqi t'ju shpëtojë.

²²Mos e mashtroni veten vetëm me dëgjimin e kësaj fjale. Ju duhet edhe ta zbatoni atë! ²³Ai që e dëgjon fjalën e Perëndisë, por nuk e zbaton atë, i ngjan njeriut që shikon fytyrën e vet në pasqyrë. ²⁴E sheh veten siç është dhe e shikon për pak. Pastaj shkon dhe harron menjëherë se si duket. ²⁵Ndryshe ndodh me njeriun që shikon me vëmendje dhe për shumë kohë ligjin e përsosur të Perëndisë, ♦ i cili na jep liri. Jo vetëm që pas pak nuk do ta harrojë, por edhe do ta zbatojë atë. Ai duhet të gëzohet, sepse Perëndia do ta bëjë të lulëzojë.

²⁶Kur dikush mendon se e nderon Perëndinë, por nuk mund ta mbajë gjuhën, e tërë përsheptmëria e tij është e kotë dhe ai mashtron veten. ²⁷Njeriu e nderon Perëndinë, Atin, siç duhet kur ndihmon jetimët dhe vejushat nevojtare dhe kur ruhet nga ndotja e kësaj bote.

♦ [d.m.th. Ligji interpretuar nga Jezusi dhe i fuqizuar nga Shpirti i Shenjtë](#).

Paralajmërimi për paragjykimin

2 Vëllezërit e mi, ju besoni në Jezusin, Mesinë dhe Zotin tonë, i cili ndan me Perëndinë madhësitinë e tij. Kjo nuk pajtohet me snobizmin; ju bëni dallime klasore midis atyre që kanë të njëjtën fe. ²Ju jeni të mbledhur për shërbesën fetare dhe ja, hyn një i pasur me unazë ari në gisht dhe me veshje

aristokratike. Hyn edhe një i varfër i leckosur. ³Por njeriut të veshur mirë ju i thoni me plot respekt: «Urdhëro! Ulu këtu lirisht!», ndërsa të varfërit i thoni: «Rri në këmbë atje!» ose: «Ulu këtu, përtokë, pranë karrigës sime.» ⁴Kur bëni dallime të tilla, gjykoni sipas kritereve të rreme.

⁵Dëgjoni mirë, vëllezërit e mi! Perëndia zgjodhi për të pasuruar në bazë të besimit të tyre pikërisht ata që janë të varfër në sy të kësaj bote; ata do të hyjnë në botën e re të Perëndisë, të cilën ai ua premtoi atyre që e duan. ⁶Por ju i përbuzni të varfrit! E kush ju shtyp dhe ju nxjerr para gjyqit? Pasanikët! ⁷A mos janë ata që flasin me mospërfillje për Emrin që u thirr mbi ju (në pagëzimin tuaj)?

⁸Veproni sipas ligjit që ju dha Perëndia, mbreti i madh, dhe në të cilin thuhet: *Duaje të afërmin tënd si veten!* Atëherë do të veproni siç duhet. ⁹Por, në qoftë se bëni dallime midis njerëzve sipas kritereve të jashtme, atëherë jeni fajtorë para Ligjit. ¹⁰Kush nuk i bindet qoftë edhe rregullores më të vogël të Ligjit, e shkel kështu tërë Ligjin. ¹¹I njëjti Perëndi që tha: *Mos bëj tradhti bashkëshortore!*, tha gjithashtu: *Mos bëj vrasje!* Në qoftë se nuk bën tradhti bashkëshortore, por bën vrasje, atëherë je fajtor para Ligjit.

¹²Flitni dhe veproni si njerëz që do të gjykohen një ditë para gjyqit të Perëndisë, sipas ligjit që çliron me të vërtetë. ¹³Perëndia do ta gjykojë pa mëshirë atë që ka vepruar pa mëshirë. Por kush ka vepruar me mëshirë, mund të presë mëshirë para gjyqit të Perëndisë.

Feja dhe dashuria

(Zan 22,1-14; 15,6; 2 Kron 20,7; Is 41,8; Zan 1,26)

¹⁴Vëllezërit e mi! Ç'dobi ka, në qoftë se dikush pohon: «Unë kam besim te Perëndia – kam fenë!», por nuk ka vepra të mira për të mbështetur pohimin e vet. A mund ta shpëtojë një fe e tillë? ¹⁵Do të ishte njësoj sikur mes jush të ishin bashkëbesimtarët dhe bashkëbesimtare të tjerë që nuk kishin asgjë për të veshur dhe për të ngrënë. ¹⁶Dhe njëri nga ju do të thoshte: «Ju uroj gjithë të mirat; shpresoj që të visheni sa më ngrohtë dhe të hani sa të ngopeni!» dhe nuk u jep ato që u nevojiten për të jetuar. Ç'dobi ka vetëm urimi ose qëndrimi miqësor? ¹⁷Kështu është edhe me fenë: kur nga ajo nuk del asnjë vepër e mirë, kjo provon se ajo është e vdekur.

¹⁸Por ndokush mund të thotë: «Ti ke fenë, kurse unë kam veprat!» Unë i përgjigjem: Atëherë ma trego fenë tënde! E si do ta bësh këtë, në qoftë se nuk ke asnjë vepër të mirë për të më treguar? Ndërsa unë do të ta tregoj fenë time me anë të veprave të mia. ¹⁹Ti beson se ka vetëm një Perëndi të vetëm? Mirë. Por këtë e besojnë edhe djajtë – dhe dridhen nga frika.

²⁰Ti, njeri pa mend! A nuk dëshiron ta kuptosh se feja që nuk të çon te vepra, është e kotë? ²¹A nuk e tregoi Avrahami, i pari ynë, realitetin e fesë së tij me veprën e tij – d.m.th. e vuri djalin e tij, Izakun, në altar për ta flijuar? ♦ ²²Kështu, siç e sheh, feja e tij bashkëpunonte me veprat e tij; feja e tij u shpreh me anë të veprave. ²³Ashtu u realizua (më vonë) fjala (e mëparshme) në Shkrimin e shenjtë: *Avrahami i besoi premtime të Perëndisë dhe kjo i llogarit për pafajësi*. Po, Perëndia e quajti mik të tij. ²⁴A e shihni që realiteti i fesë së njeriut tregohet me anë të veprave?

²⁵Po kështu i ndodhi edhe Rahavës, prostitutës; ajo mirëpriti zbuluesit izraelitë dhe i ndihmoi të iknin me një rrugë tjetër. Me këtë vepër ajo e tregoi realitetin e fesë së saj në Perëndinë. ²⁶Ashtu siç është i vdekur trupi pa shpirt, ashtu është e vdekur edhe feja pa vepra.

♦ Pali përdor fjalën "të shfajësuar" duke nënkuptuar "të pafajshëm", "të shpallur të pafajshëm", ndërsa Jakobi përdor shprehjen e njëjtë për të nënkuptuar "të shfajësuar" ose "për të treguar të shfajësuar" (Hebr *nitsdaq* – forma *nifal* e të njëjtit verb). Ky kuptim dytësor përdoret shpesh në DhV, kryesisht në Psalmet. Për fat të keq kjo nuancë nuk del në greqisht. Në rastin e Abrahamit, për shembull, ai ishte i shfajësuar (i pranuar si i drejtë) ta Zanafilla 15,5, por me veprimin e tij te Zanafilla 22, ai tregoi se ishte i shfajësuar, domethënë, ai dëshmoi se besimi i tij ishte i vërtetë. Jakobi nuk e bën dhe nuk mund të kundërshtojë Palin. Përveç kësaj, çfarë thotë Jakobi nëpërmjet veprave, janë fryti i Shpirtit dhe jo veprat e merituar, gjë që është ajo që do të thotë Pali.

Gjuha

3 Vëllezërit e mi, shumë nga ju nuk duhet të bëhen mësues të kishës. Ju e dini se ne, mësuesit, do të gjykohe mi para gjyqit të Perëndisë sipas kritereve më të rënda sesa të tjerët.

²Ne të gjithë jemi njerëz me të meta. Ai që nuk flet një fjalë të gabuar, është njeri i përsosur. Atëherë, ai ka vetëkontroll të plotë. ³Kuajve ua vëmë frerët në gojë që të na dëgjojnë; kështu e drejtojmë tërë trupin e tyre. ⁴Ose, përfytyroni një anije: ajo është e madhe dhe shtyhet nga erëra të forta; megjithatë drejtohet nga një timon i vogël sipas dëshirës së timonierit. ⁵Po kështu ndodh edhe me gjuhën: ajo është fort e vogël, por shkakton gjëra të mëdha.

Merrni mend sa e vogël është flaka që ndez një pyll të madh! ⁶Me gjuhën ndodh si me zjarrin. Ajo është një botë e mbushur me atë që është në kundërshtim me karakterin e Perëndisë dhe ndyrëson tërë njeriun. Ajo e ndez jetën tonë nga lindja gjer në vdekje me zjarrin që vjen nga vetë ferri. ⁷Njeriu arriti t'i zbutë të gjitha kafshët e egra: bishat, shpendët, gjarpërinjtë dhe peshqit. ⁸Por askush nuk arriti ta zbutë gjuhën e vet; askush nuk ka mundësi ta nënshtrojë atë.

Ajo është plot helm. ⁹Me të lavdërojmë Perëndinë, Zotin tonë dhe Atin, dhe me të mallkojmë të afërmit që

janë krijuar sipas ngjashmërisë së Perëndisë. ¹⁰Nga e njëjta gojë dalin bekimi dhe mallkimi. Vëllezër! Kjo nuk duhet të ndodhë.

¹¹Nga asnjë burim nuk buron njëherë ujë i ëmbël e njëherë ujë i hidhur. ¹²Fiku nuk mund të prodhojë ullinj, as hardhia fiq dhe një burim i kripur nuk mund të nxjerrë ujë të ëmbël.

Urtësia që vjen nga Perëndia

¹³Në qoftë se ndokush mes jush mbahet për i urtë dhe i mençur, kjo duhet të dallohet nga e tërë sjellja e tij. Veprat e tij duhet ta dëshmojnë këtë me dashamirësinë dhe me thjeshtësinë që i përket një të urti. ¹⁴Ju bini në kundërshtim me të Vërtetën, në qoftë se mburreni për urtësinë tuaj të pretenduar dhe njëkohësisht, jeni plot smirë dhe grindje. ¹⁵Kjo urtësi nuk vjen nga lart; ajo është tokësore, shqisore dhe djallëzore. ¹⁶Atje ku mbretërojnë smira dhe grindja, ka çrregullim dhe çdo lloj poshtërsie. ¹⁷Por urtësia që vjen nga lart, merr pjesë në përsosurinë e Perëndisë; ajo është dashamirëse, pajtuese dhe paqedashëse. Ajo është plot mëshirë dhe lind vepra të mira. Ajo nuk njeh as paragjykim, as shtirje. ¹⁸Fara e urtësisë rritet vetëm tek ata që kërkojnë paqen, dhe atje jep fryt.

Miqësia me botën

(Fu 3,34)

4 Nga vijnë atëherë luftërat dhe grindjet që keni mes jush? Nga pasionet egoiste që ziejnë gjithnjë brenda jush. ²Ju digjeni për diçka që dëshironi. Jeni smirëzinj dhe xhelozë, por kjo nuk ju afron te qëllimi i dëshiruar. Ju luftoni për këtë, por nuk e merrni, sepse nuk i luteni Perëndisë. ³Dhe kur t'i luteni, nuk e merrni, sepse i luteni vetëm me qëllim që të kënaqni lakminë tuaj të pangopur.

⁴Ju jeni të pabesë ndaj Perëndisë si ata që bëjnë tradhti bashkëshortore. Miqësia me këtë botë do të thotë armiqësi me Perëndinë. A nuk e dini këtë? Kush, pra, miqësohet me botën, armiqësohet me Perëndinë.

⁵Nuk thuhet kot në Shkrimin e shenjtë: *Me zjarr e kërkon të drejtën e tij mbi shpirtin që e vuri brenda nesh.*

♦ ⁶Por me mëshirën e tij ai dëshiron të na dhurojë edhe më shumë, sepse thuhet, gjithashtu: *Zoti e kundërshton njeriun mendjemadh, ndërsa të përulurit ♦♦ i drejton dashurinë e tij.*

⁷Prandaj Perëndisë duhet t'i nënshtroheni me bindje të plotë. Kundërshtojini Satanit dhe ai do të ikë nga ju. ⁸Afrojuni Perëndisë dhe ai do t'ju afrohet juve. Mëkatarë, pastrojini duart tuaja! Jepjani zemrat tuaja Perëndisë, ju njerëz me dy mendje! ⁹Ofshani për gjendjen tuaj, vajtoni dhe qani! Qeshja juaj u ktheftë në vajtim dhe gëzimi juaj në trishtim! ¹⁰Përuluni para Perëndisë, dhe atëherë ai do t'ju bëjë njerëz me peshë.

♦ Perëndia është një Perëndi xheloz që nuk do të tolerojë besnikëri të ndarë te fëmijët e tij

♦♦ atij që i nënshtrohet Zotit.

Mosgjykimi

¹¹Vëllezër! Mos shpifni për njëri-tjetrin! Kush shpif ose gjykon keq për bashkëbesimtarin e tij, gjykon Ligjin ♦ që ia ndalon një sjellje të tillë. Në vend që t'i bindet Ligjit, ai ngrihet si gjyqtar. ¹²Por të drejtën e gjykimit e ka vetëm Perëndia, e cila e dha Ligjin. Vetëm ai mund të dënojë ose të japë pafajësinë. Për kë e mban veten, që të gjykos të afërmin?

♦ Jakobi ka një ligj të veçantë në mendje (Lv 19,16: Mos shpërndaj gënjeshtër / shpifje për askënd).

Rreziku i mendjemadhësisë

¹³Tani një fjalë për ata që thonë: «Sot ose nesër do të shkojmë në këtë ose në atë qytet. Atje do të bëjmë tregti për një vit dhe do të fitojmë shumë para.» ¹⁴Nga e dini se çfarë do të ndodhë nesër? Çfarë është jeta juaj? Është si avulli që ngrihet nga toka dhe zhduket menjëherë. ¹⁵Më mirë thoni: «Në dashtë Zoti, do të jetojmë e do të bëjmë këtë ose atë gjë!» ¹⁶E tani jeni krenarë dhe mendjemëdhenj; por një krenari e tillë është e dënueshme.

¹⁷Kush e di se ç'duhet të bëjë dhe nuk e bën, bëhet fajtor.

Paralajmërimi për pasanikët

(Br 24,14-15)

5 Dëgjoni mirë, ju pasanikë! Qani dhe vajtoni për mjerimin që do t'ju ndodhë. ²Pasuria juaj po kalbet, rrobat tuaja i ha tenja, ³dhe paraja juaj zë ndryshk. Ky ndryshk do t'ju akuzojë dhe do t'juaj brejë trupin si acidi. Ju keni grumbulluar thesar ditët e fundit. ⁴Ju nuk ua keni dhënë pagën e drejtë njerëzve që punojnë në fushat tuaja. Kjo është një padrejtësi e madhe. Korrësit tuaj ankohen dhe ankesa e tyre arriti deri te veshët e Zotit të botës. ⁵Jeta juaj në tokë ishte e mbushur me luks dhe kënaqësi. Kur po ju priste dita e therjes, ju u majmët. ⁶Ju i dënuat dhe i vratë ata që ishin të pafajshëm dhe të pambrojtur.

Pritja me durim

(Job 1,21-22; 2,10; Ps 103,8; 1 Mbr 17,1; 18,1; 18,42-45; Fu 10,12)

⁷Vëllezërit e mi, kini durim derisa të vijë Zoti. Shikoni se me sa durim pret bujku, që toka e tij të japë drithin e çmueshëm. E di se më parë në tokë duhet të bjerë shiu i vjeshtës dhe ai i pranverës. ⁸Edhe ju duhet të kini durim! Merrni zemër, sepse dita kur do të vijë Zoti, është e afërt. ⁹Mos u ankoni për njëritjetrin, vëllezër, që të mos ju dënojë Perëndia. Gjyqtari rri pranë derës. ¹⁰Mendoni për profetët që flitnin në emër të Zotit. Merrini për shembull se me sa durim i duronin vuajtjet e tyre. ¹¹Ata i pret me siguri gëzimi i madh, sepse qëndruan të patundur. Ju dëgjuat se sa i durueshëm ishte Ijovi, dhe e dini se Zoti i dha fund vuajtjes së tij. Zoti është plot dashuri dhe mëshirë. ¹²Vëllezër! Para së gjithash, lini çdo betim kur dëshironi të jepni një premtim. Mos u betoni as për qiell, as për tokë e as për ndonjë gjë tjetër. Ju duhet të mjaftoheni me një *Po* ose me një *Jo* të thjeshtë. Përndryshe, bëheni fajtorë para gjyqit të Perëndisë.

Lutja për të sëmurët

¹³A ka ndonjë nga ju diçka të rëndë për të duruar? Atëherë t'i lutet Perëndisë. A është ndokush i gëzuar? Atëherë të këndojë himne lavdërimi. ¹⁴A është ndonjë nga ju i sëmurë? Atëherë të thërrasë kryetarët e kishës, që t'i luten Perëndisë për të dhe ta lyejnë me vaj në emër të Zotit. ¹⁵Lutja e tyre me plot besim do ta shpëtojë të sëmurin. Zoti do ta shërojë dhe do t'ia falë mëkatit, në qoftë se ka mëkatuar.

¹⁶Çdo i sëmurë t'ua pranojë patjetër mëkatet e tij bashkëbesimtarëve, dhe ata t'i luten Perëndisë për të; atëherë do të shërohet. Lutja e njeriut që jeton siç e kërkon Perëndia, mund të sjellë ndryshime të mëdha. ¹⁷Elija ishte njeri si të gjithë ne. Iu lut shumë Perëndisë që të mos binte shi, dhe mbi tokë nuk ra shi për tre vjet e gjashtë muaj. ¹⁸Pastaj përsëri iu lut Perëndisë, e qielli dha shi, kurse toka frytin e saj.

¹⁹Vëllezër! Në qoftë se ndokush nga ju bie në mëkat, atëherë shikoni që ta ktheni në rrugë të drejtë. ²⁰Ju duhet ta dini se kush e kthen mëkatarin prej një rruge të keqe, e shpëton nga vdekja dhe bën që t'i falen mëkatet.